

AZADI

û Sogallizm

Yıl: 3

EYLÜL-EKİM

Sayı 2024-10

ISSN: 2757-8194

Fiyatı 5 TL (KDV Dahil)

Ji Kurdistanê heta Filistînê...

**Dagirker wê têk biçin û
gelê berxwedêr wê bi ser bikeve**

Fedai direniştên serhildana: Kobanê

Faşist DAİŞ çeteleri, Haziran 2014'te Musul'u zorlanmadan aldıktan sonra yönünü ilkin Şengal'e çevirmiş, katliamcı saldırılarını bu kez Êzîdî halkımıza dönük soykırım girişimine dönüştürmüştü. Burada KDP'li güçlerin yüzüstü bırakıp kaçtığı (ki Musul'da da aynısı olmuştu) Êzîdî halkımızın yardım çağlıklarına ses veren bir avuç gerillanın fedai bir mücadeleye karşı koyması ve direnişiyle, kelimenin gerçek anlamıyla bir soykırım engellenmiş oldu. Kürt gerillasının ve komünist gerillaların tarihi direnişi, DAİŞ'in silahlarını 2014 Eylül'ünden itibaren halkımızın yoğun yaşadığı kentlere çevirmesine yol açtı. Çünkü başta sömürgeci Türk devleti olmak üzere, küresel ve bölgesel aktörlerden açık veya örtülü destek almasına rağmen, faşist DAİŞ çeteleri, Rojava devriminin ve Kürtlerin, kıyıci düzenini tesis etmesinin önündeki başlıca engel olduğunun farkındaydılar. Bu yüzden Şengal'in ardından DAİŞ'in hedefi Rojava toprakları ve onun kalbi Kobanê oldu. DAİŞ, 13 Eylül 2014'te, kenti kuşatmaya başladı. 5 Ekim'de YPG komutanı Arin Mirxan ve MLKP savaşçısı Paramaz Kızılbaz'ın da ölümsüzleştiği Miştênur çarpışmalarının ardından DAİŞ kent merkezine girdi. Kobanê direnişi bu andan sonra günlerce sokak sokak sürdü. Faşist DAİŞ karşısında bir grup fedai savaşçı kentin henüz DAİŞ'in eline geçmeyen sınırlı bir kesiminde direniyordu.

Şüphesiz tarihin sayısız deneyiminde yaşadığı gibi adanmışlığın da, fiziki eşitsizlik koşullarında belli sınırları vardı. Geriye kalan bir avuç savaşçı bu son sınıra değin direndi, tarihe granitten bir çentik attı.

Bu sınır sadece direnişin fiziki koşullarını ifade etmiyordu elbette. Kürdistan'ın en küçük parçasının bu tarihi direnişi en büyük parçası Bakurê Kürdistan'da, başka biçimlerde yankılanmaya başlamıştı. Direniş sürerken, DAİŞ'le ilişkileri sayısız belgeye konu olan Türk devletinin faşist şefi Erdoğan'ın 7 Ekim 2014'te Dîlok-İslahiye'de yaptığı konuşmada Kobanê için söylediği "ha düştü ha düşecek" sözleri halkımızın öfkesini bardaktan taşırdı. Adına "çözüm süreci" denilen ama gerçekte sömürgeci rejimin Rojava'da yükselen devrimci inşa sürecini baltalamak, zaman kazanmak için taktiksel bir oyalama çabasından öte anlam ifade etmeyen sürecin tortuları arasından boy veren bir serhildan ateşi başta Bakur'un kalbi Amed olmak üzere, Kürdistan'ın bütün kentlerini tutuşturdu. Kobanê'de süren can feda direnişi Bakurê

Kürdistan'ın kentlerinde halkımız, serhildanla selamladı. Kürt yurtsever gençliği ise, Pirsûs'taki yapay sınırları ortadan kaldırmış, DAİŞ kuşatmasındaki kenti savunmak için Kobanê'ye geçmişti bile.

Kobanê'ye nefes olacak tek geçiş noktası, Pirsûs-Kobanê arasındaki Mürşitpınar sınır kapısıydı. Dolayısıyla tam o an'da en önemli ve acil talep, Rojava'nın diğer bölgeleri ve Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi (IKBY) üzerinden gelecek askeri yardımın ulaşması için Türk devlet sınırları üzerinden Kobanê'ye bir koridor açılmasıydı. Haftalarca süren kuşatma boyunca bütün dünyadan DAİŞ'e karşı Kobanê'yi savunan savaşçılara yardım için bu tek geçiş noktasını elinde tutan Türk devletine sayısız çağrı yapılmış, çok doğal olarak DAİŞ'le ittifak yapan sömürgeci rejim, bu çağrıları kulak ardı etmiş, elini ovuşturarak Kobanê'nin düşmesini beklemişti. İşte Bakurê Kürdistan'da ayağa kalkan halkımız sömürgeciliğin bütün bu hesaplarını tutuşturduğu sokaklara gömmüştü. Hayat durmuş, sömürgeci rejimin resmi militarist aparatları sokaklardan çekilerek valilik, emniyet, kışla vb rejim kurumlarını koruma altına almıştı. Polis ve askeri sokaktan çeken sömürgeci faşist devlet, onun yerine sivil faşist çeteleri saldı. Devletin sivil güçleri ile iç içe giren bu çeteler, halk ayaklanmasını bastırmak için onlarca yurtseveri katletti. Yine ESP'li sosyalist yurtseverlere dönük bu çeteler tarafından kurulan pusuda biri ağır olmak üzere (ki burada ağır yaralanan Sevda Çağdaş 2 yıl sonra Münbiç'te DAİŞ'e karşı savaşırken ölümsüzleşti) 3 kişi silahlı saldırıda yaralandı. Kobanê'ye nefes olmak için serhildana duran halkımızın direnişiyle Türk devleti, Mürşitpınar sınır kapısını açmak ve askerî teçhizatın geçmesine izin vermek zorunda kalmıştı. Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'ın çağrısıyla halk sokaklardan çekildi. İki gün süren ayaklanmanın bilançosu ağırdı; ezici çoğunluğu yurtsever halkımızdan olmak üzere 53 kişi yaşamını yitirdi. Serhildanının ardından

30 Ekim 2014'te, hem de gerçekleşen ve Türk devlet tarihinin en uzun süren MGK toplantısında karara bağlanan, Kürt halkına dönük tasfiyeci ve imhacı "çöktürme planı"nın pratik sonuçları ertesi yıl ortaya çıkacaktı.

Bakurê Kürdistan'daki bu halk ayaklanmasıyla birlikte Kobanê'de savaşın dengeleri değişmeye başladı. Koalisyon güçlerinin geleneksel hava saldırısının da etkisiyle, DAİŞ çeteleri önce kent merkezinden, ardından çevre köylerden püskürtüldü. Aralarında MLKP'li komutan Sibel Bulut'un da olduğu yüzlerce savaşçı Kobanê'yi özgürleştirme hamlesinde ölümsüzleşti. Haftalarca süren çatışmalardan sonra 26 Ocak 2015'te Kobanê tamamen özgürleşti.

Özgür de olsa, geride yıkık bir kent kaldı. Kobanê kent merkezinin en az %70'i tamamen enkaz halindeydi. Aylar sonra 2015 yazında sosyalist gençliğin bu yıkılmış kenti ayağa kaldırmak için "Beraber savunduk beraber inşa edeceğiz" şiarıyla başlattığı kampanya ekseninde Pirsûs-Amara'daki buluşmasında, DAİŞ tarafından düzenlenen canlı bomba saldırısıyla 33 düş yolcusu katledildi. Bu katliam Türkiye ve Bakurê Kürdistan açısından bir dönüm noktası oldu. Sömürgecilik, Ekim 2014'teki MGK'da kararlaştırdığı topyekûn bir tasfiye saldırı dalgasını başlattı. Pirsûs katliamı, sömürgeci faşist rejimin stratejik saldırısının işaret fişeği olmasının yanı sıra, Kobanê'de yenilen DAİŞ'in de intikam saldırısıydı. Sömürgeci rejim ise, Çöktürme Planı ile intikamını stratejik bir yönetime bağladı. Bunun spesifik biçimi ise Kobanê serhildanı sırasında 6 Ekim'de HDP tarafından atılan tweetin bahane edilerek HDP Eş Başkanları Figen Yüksekdağ ve Selahattin Demirtaş başta olmak üzere parti yöneticilerine açılan ve yıllarca süren, geçtiğimiz Mayıs ayında karara bağlanan davada verilen ağır cezalar oldu.

Zaman, mekan, adlar değişir ama, tarihin özünde sınıflar mücadelesi olduğu gerçeği her seferinde karşımıza çıkar.

Kobanê direnişinde ölümsüzleşenler, Stalingrad'dan Kobanê'ye uzanan kahramanlık köprüsünün harcı, bu yeni destanın mimarları oldular. Saygıyla, sevgiyle, minnetle anıyoruz onları. Siper başında ölümsüzleşenlerimizden, gazilerimize ve bedel kapıları zindanlara açılanlara değin bize özgür bir Kobanê'yi bırakanlara özgür bir Rojava, özgür bir Kürdistan ve özgür bir dünya borcumuz var.

Aylık Sosyalist Haber Yorum Gazetesi: Yekitî Azadî û Sosyalizm

Varyos Gazete Dergi adına Yazı İşleri Müdürü: Tülin Gür

Yönetim Yeri: Aksaray Mah. Müezzîn Sok. İlhan Apt. No: 12/1 D:7 Fatih/İSTANBUL Tel: (0212) 529 15 94 • Faks: (0212) 529 06 75

Ceylan Matbaa Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok No: 318 Topkapı / İstanbul • Tel/Faks: 0212 613 10 79

Yayın Türü: Yaygın Süreli • Baskı Tarihi: Eylül 2024

Kadın yoksulluğu şiddettir

Ebru Yiğit

“Kadına yönelik şiddet politiktir” sloganının altını çizdiği gibi politik olan her konu iktidar ile ilgilidir ve toplumsaldır. İktidar tarafından bunun zemini yasa, yönetmelik, toplumsal yaşamı düzenleyen yazılı ve yazılı olmayan bir dizi kural ile döşenir. Ve tek tek erkekler bu zeminin koruyucuları olarak görev başına çağırılır. Erkek egemen sistemin çizdiği sınırın dışına çıkarak, bu zemini teşhir eden veya tehdit eden kimi pratikler ise göstermelik olarak yasalarla, kısmen yargılama konusu olur. Örneğin, fiziksel şiddet ancak öldürmeye teşebbüs sınırında ise suç kapsamında değerlendirilir. Arkasındaki örgütlü gücün görünmezlik pelerini ustaca korunur ve sistemin devamı güvence altına alınır. İşte böylece kadına yönelik şiddet bireysel erkek pratiğine indirgenir. Cahilliğin, eğitimsizliğin, psikolojik bozukluğun, kültürsüzlüğün vb. sonucu gibi gösterilir. Ekonomik şiddetin ise böyle göstermelik bir tanımı veya yaptırımı bile yoktur burjuva yasalar içinde. Bireysel erkek pratiğine indirgenir ve toplumsal, politik yönü görünmez kılınır.

İktidarın politikası sonucu doğrudan uygulanan ekonomik şiddet biçimlerine hepimiz aşinayız aslında. Üretimdeki ücret eşitsizliği, ev içi emeğin ücretlendirilmemesi, kadın emeğinin ucuz iş gücü olarak sömürülmesi, cinsiyetçi mesleki dağılım gibi bir dizi başlık; yönetimin örgütlü ekonomik şiddetinin pratik politikalarıdır. Ve çoğu zaman iktidarın işçi ve emekçi düşmanlığının veya kapitalizmin emek sömürsünün kadınların payına düşenidir. Ama tüm bu genel politikalar işçi ve emekçilerin erkek ve kadın bölükleri tarafından aynı biçimde deneyimlenmez, yaşanmaz.

Son yıllarda yapılan her türlü araştırma toplumun alım gücünün düştüğünü ve genel olarak günden güne daha da yoksullaştığımızı ortaya koyuyor. Pazardaki etiketler, market torbalarının azalan ağırlığı, mutfaktaki boş tencere, ay sonu cebimizde kalmayan para, matematiği bile çaresiz bırakan gelir-gider dengesizliği hepimizin malumu. Önlenemeyen bir biçimde daha da yoksullaşıyoruz. Toplumsal olanın aynı zamanda toplumsal cinsiyet eşitsizliğini içinde barındırdığını göz önünde bulundurduğumuzda yoksulluk da cinsiyetçi bir biçimde yaşanıyor. Yoksulluk, her bir kadın tarafından farklı deneyimlenmesine karşın tüm kadınların özneleşme sürecini baltalayan kolektif sonuçlara neden oluyor. Bu nedenle yoksulluk hem devletin hem de erkeğin kadına uyguladığı ekonomik şiddet olarak yaşanıyor. Etkileri ve sonuçları hiçbir istatistiğin

konusu yapılmadığı için bu şiddetin adını koymakta zorlanıyoruz.

Yoksulluk, hayattaki kimi tanımlarımızın ve önceliklerimizin yerini değiştirir. Temel ihtiyaç, lüks gibi kategoriler değişkendir ve ekonomiktir. Beslenmedeki temel gıda ve lüks tanımının değişmesi aynı sınıfın insanları, aynı hanenin bireyleri olarak eşit derecede etkiler hepimizi. Haneye giren et, süt, yumurta gibi temel gıdalar öncelikle çocuklara verilir ve hane içindeki diğer yetişkinler alım sıklığı giderek azalan bu besinlerinin yokluğundan eşit derecede etkilenir. Ama ihtiyaç listesinin diğer başlıkları aynı biçimde dağıtılmaz aramızda. Giyinme, eğitim, sağlık gibi ihtiyaçlarda faydacı bir tutum sergilenir. Ve bu faydacılık kesinlikle cinsiyetçidir. Örneğin ücretli bir işte çalışmıyorsa ya da her gün, her hafta gibi düzenli aralıklarla ‘toplum içine’ çıkmıyorsa kadın; yeni bir kıyafet, ayakkabı vb. alma sıralamasında kesinlikle listenin başında değildir. Yoksulluk nedeniyle eğitime ara verme, örgün eğitimin dışına çıkma, gece okulu veya dışarıdan bitirme gibi seçenekler en önce kız çocuklarının hayatında uygulanır. Yetişkin bir kadının eğitimini, mesleğini geliştirecek kurslar ise haneye giren gelirin harcanacağı en son seçeneklerdir. Sağlıkta ise kadınlar için koruyucu ve önleyici basamaklar atlanır ve ancak evde iyileşme olanağı kalmadığında, son çare olarak doktora gidilir. Kadın sağlığı için elzem olan jinekolojik muayene, meme-rahim kanseri gibi taramalar maddi durumun düzeleceği belirsiz bir zamana ertelenir. Kürtaj içinse ucuz seçeneklere başvurulur. Doğum kontrol yöntemlerinin ücretli ve pahalı olması birçok durumda kadına zorunlu anneliği ya da sağlıksız koşullarda gebeliği sonlandırma nedeniyle hayatı üzerine risk almayı dayatır.

Toplumsal cinsiyetçi kalıplarla düne kadar kadına bakımlı ve güzel olmak dayatılıp, kozmetik ürünler pazarlanırken yoksullaşmayla birlikte, kuaför, parfüm, krem gibi doğal ihtiyaçlar ikiyüzlü bir biçimde lüks sayılır. Bu lüksün kullanımı kadınlara, hane halkını veya aileyi temsil edeceği yerlere giderken izin verilir. Bütün ihtiyaçların hane halkının ortak gereksinimlerine göre yapıldığı varsayılır ve kadının adı unutulmaya en hazır olandır. Ya da kadınların kullanmak zorunda olduğu hijyen ürünlerinde olduğu gibi kalitesi veya sağlığa uygunluk çıtası düşürülür, en sağlıklı ped değil, en ucuz olan tercih edilir.

Kadının eve hapsolması artar. Erkeğin sosyalleşmesi kimi kısıtlamalara tabi tutulsa da hala bir ihtiyaç olarak görülürken kadının sosyal yaşamı veya arkadaşları ile

vakit geçirme isteğinin evde yapılacak buluşma ve ziyaretlerle giderilmesi beklenir.

Ücretli bir işte çalışan kadınlar ise bünyeyen işsizler ordusuna dahil olma korkusu taşır. Olağan süreçlerde var olan istihdamdaki toplumsal cinsiyet eşitsizliği yoksullaşmayla birlikte artar. İşsizlik, açlık ve yoksulluk toplumsal bir patlama meydana getirene kadar her bir kadının ayakbağı olur. Mobbinge katlanma, düşük ücrete razı olma, ödenmeyen maaşlar, borçla takviye etme, işten atılma korkusuyla sendikaya üye olmama, yaşadığı hak gasplarına karşı iş bırakma, grev, direniş gibi eylemlerden sakınma gibi bir dizi eğilime zorlanır. Her türlü şiddet, ezilme ve sömürde olduğu gibi yoksulluk da kadın cinsine yönelik örgütlü şiddettir. Bu şiddet biçimi, bizi çaresiz bırakarak şiddet failine karşı özgüvensiz, seçeneksiz, yalnız ve ona mecbur olduğumuz hissi yaratarak, kendisine bağımlı hale getirme amacı güder.

Yoksullukla mücadele etmek doğrudan politik mücadelenin konusudur elbette. Ve yoksulluğu üreten koşulları ortadan kaldırmak temel amaçtır. Ancak kadınların yoksullukla mücadelesi sadece bununla sınırlı olmamalıdır. Daha önceden denenmiş, kadınları güçlendirici, özneleşme sürecini kolaylaştırıcı kimi pratiklerin hayata geçirilmesine ihtiyaç var. Kadınları sosyal ve toplumsal yaşama çekecek film izleme, piknik, kahvaltı gibi ortak etkinlikleri yaygınlaştırmak; merkezi yerlerden ziyade semt, mahalle gibi yerel olanakları kullanmak, takas pazarı, sağlık taraması gibi faaliyetleri daha geniş kadın kitleleri ile düzenlemek, direnişte olan işçi ve emekçi kadınlarla dayanışma etkinlikleri (konser, söyleşi vb.) organize etmek gibi bir dizi çalışma yapılabilir. Bunlar ve daha fazlası ilk kez yapacağımız veya yeni keşfettiğimiz biçimler değil elbette. Sayısız defa deneyimlediğimiz ve sonuç aldığımız biçimlerdir. Bugün bunları salt kadınlarla temas etmek için değil, yoksulluğun etkilerini azaltmak için de yaptığımızı anlatmak gerekiyor. Bugün “hayat mücadelesi” adı altında evde, işyerinde, kampüste tek başına yoksulluğun ve ekonomik şiddetin yükünü çeken kadınları, kadın özgürlük mücadelesi etrafında birleştirmenin yolu, yoksulluğun kader, dönemsel veya geçici olmadığını anlatmaktan ve bunun bir şiddet biçimi olduğunu kavratmaktan geçiyor.

Kürdistan'dan Filistin'e... İşgalciler yenilecek direnen halklar kazanacak

Colemêrg belediyesine yönelik kayyum saldırısıyla girdiğimiz fakat sömürgeci işgalin ve inkarcı saldırıların dört parça Kürdistan'da durmak bilmediği yaz aylarını geride bıraktık. Bunun yanında soykırımcı İsrail'in Filistin'e dönük işgali ve katliamları da sürdü. Ortadoğu'da Türk ve İsrail devleti işgal ve soykırımcı saldırganlıkta başı çekerken, Kürt ve Filistin halkları da direnişleriyle odak olmaya devam ediyorlar.

Başurê Kurdistan: Gerillanın kızıl sancağı

3 yıla yayılan ve son aylarda boyutlanan Başurê Kürdistan'a yönelik işgal saldırısı, Türk devletinin açık ara teknik üstünlüğüne, KDP ve merkezi Irak devletinin işbirlikçi tutumuna karşın gerilla direniş duvarını aşamıyor. İşgalci Türk ordusu Medya Savunma Alanları'nda daha fazla ilerleyemiyor. 3 yıldır teknik üstünlüğüne ve hava gücüne güvenerek Başurê Kurdistan'da sürdürdüğü işgal saldırıları karşısında taktik manevra kabiliyetini geliştiren gerillayı söküp atamıyor. Üstelik helikopter ve SiHA gibi hava araçları, gerilla tarafından düşürülüyor, darbeleniyor. Aralarında rütbelilerin de olduğu çoğalan kayıplarını gizliyor. Gerek PKK, gerekse MLKP gerillaları yaptıkları açıklamalarda Medya Savunma Alanları'na dönük işgale karşı son nefes ve mermilerine kadar direneceklerini dile getiriyor.

Türk devletinin Başurê Kurdistan'da sürdürdüğü işgalin başlıca dayanaklarından biri KDP ise, diğeri de merkezi Irak devletidir. 15 Ağustos'ta imzalanan mutabakatla işgalci işbirliği tescil edildi. Bu mutabakata göre; biri Bağdat'ta Ortak Güvenlik Koordinasyon Merkezi, diğeri ise Başika Üssü'nde Türkiye-Irak Ortak Eğitim ve İşbirliği Merkezi olmak üzere iki merkez kurulacak. Başika, zaten sömürgeci Türk devletinin bugünkü işgalin öncü karargahı olarak 2015'te yerleşerek kontrolünü aldığı bir üs. Irak merkezi devletinin önceki hükümetleri tarafından defalarca boşaltılması talep edilmesine rağmen Türk devleti

Başika'dan çıkmadı. Türk devletini Başika Üssü'nden çıkaramayan Irak devleti, imzalanan mutabakat zaptı gereği göstermelik biçimde üssün kontrolünü alsa da, bu mutabakatla gerçekte Türk devletinin işgalini resmi olarak da kabullenmiş oldu. İmzalanan mutabakat, esasen bir sonuç, çünkü bu mutabakat; bu yılın başında yine Türk devletinin baskısıyla Irak devleti tarafından PKK'nini "yasaklı örgüt" listesine alınması, ardından PKK ile iltisaklı olduğu gerekçeyle Ezidiler Demokrat ve Özgürlük Partisi, Demokratik Mücadele Cephesi Partisi ve Özgürlük Hareketi (Tevgera Azadi)'nin faaliyetlerinin yasaklanması gibi gelişmelerin ardından imzalandı. Irak devleti ile yılın başından bu yana yapılan görüşmelerin odak noktalarından biri de Kalkınma Yolu Projesi. Başta Irak devletinin iştahını kabartan ve işbirliğine teşne hale getiren bu projenin sömürgeci Türk burjuvazisi bakımından da, bölgesel güç olma hedefleri açısından hem iktisadi hem politik anlam-

da iştah kabarttığı açık.

Türk devleti, KDP, Irak devleti... Tüm bu işgalci mekanizmanın arkasında ise ABD emperyalizmi ve NATO'nun durduğunu söylemeye bile gerek yok. Ortak stratejik amaç; PKK önderliğini ve gerillayı Medya Savunma Alanları'ndan söküp atmak, tasfiye ve imhadır. Sömürgeci rejim ordusunun sözcülerinin "kilidi kapatacağız" biçimindeki propagandif söylemlerinin arkasında bu stratejik emel yatıyor. Başurê Kurdistan'da süren işgal ve direnişin evrileceği boyutlar, bugün tüm Kürdistan'ın geleceğini tayin edici bir yerde duruyor. Bir bakıma; Rojava devrimine kadar Bakurê Kurdistan'ın oynadığı tayin edici rolü, ardından Rojava devralmış, 2021'de süreklileştirilen işgal saldırılarıyla birlikte tayin edici çarpışmalar Başurê Kurdistan'a kaymıştır. Bu nedenle bu işgale karşı başta Bakur olmak üzere Kürdistan'ın tüm parçalarında yürütülen/yürütülecek mücadele Kürdistan'ın geleceğini de belirleyecektir. Başur gerillası, tam da bu bilinçle direniyor, kapatılmak istenen "kilidi"nin mekanizmasını yeni savaş taktikleriyle bozuyor.

Esad'la barış Kürtlerle savaş

Bakur'da sömürgeci varlığını uzun zaman önce işgal ve ilhakla inşa eden Türk devletinin, bununla yetinmeyerek bölgesel bir güç olma hevesiyle işgal ve ilhakı Kürdistan'ın tüm parçalarına yaymak, yeni Osmanlıcı hayallerini gerçekleştirmek istediği; nerede Kürt varsa, sadece zenginliklerine değil, ulus olarak kazandığı tüm mevzilerine de çöktüğü, bekasını Kürdün inkarı ve imhasında, Kürdün topraklarının işgali ve ilhakında gördüğü, bugünün artık tartışmasız gerçekleridir. Dolayısıyla sömürgeci faşist rejimin, işgal ve ilhak eksenli anti-Kürt politikasının diğer sac ayağını oluşturan Rojava devriminin tasfiyesine dönük saldırganlık da özgün boyutlarıyla devam ediyor. Esad ile barış rüzgarları bunun için estirilmeye başlandı. Bu rüzgar estirilmez Rusya ile Soçi mutabakatı ve kara

devriyesi hatırlandı! Ne var ki, ABD'nin şimdilik bekle-gör taktiğiyle ve belli bir temkinlilikle izlediği, "Esed'den Esad'a" uzanan ve bir Erdoğan klasiği olan bu pragmatik politika, esas olarak, Esad'ın başından beri koyduğu, Türk devletinin Rojava'dan çekilmesi ön şartını by pass edebilmiş değil. Türk devletinin, 'Esad'la barış, Kürtlerle savaş' politikasının önümüzdeki dönemde bir karşılık bulup bulamayacağını önümüzdeki dönemde göreceğiz fakat işgal ettiği yetmezmiş gibi, Suriye devletinin "geri çekil" tutumuna karşı önce Milli Savunma Bakanı Yaşar Güler'in ağzından, ardından Dışişleri Bakanlığı'nca şartlar ileri sürmesi, hem bu barış-ma ve normalleşme söylemlerinin ne kadar kof olduğunu hem de Türk devletinin pervasızlığını gözler önüne serdi. Rojava'da geçtiğimiz haftalarda, Derazor'da, MİT ile Şam rejiminin kışkırtması sonucu kimi aşiretlerin Özerk Yönetim'e karşı saldırı girişimleri, sömürgeci basın tarafından "Arap aşiretleri YPG'ye karşı ayaklandı" gibi söylemlerle servis edildi. Oysa yaşanan, Türk devletinin ve Şam rejiminin, Rojava devrimini tasfiye planının bir parçasıdır. Özerk yönetime dahil olan çok sayıda Arap aşireti gerçeği dururken, Türk devleti ve istihbaratı (ki Suriye istihbaratı ile bu çerçevede de koordine olunduğu biliniyor) kimi aşiretler eliyle bu planını hayata geçirmeye çalışmaktadır. Bölgenin petrol ve su kaynakları bakımından zenginliği ise, çatışmaları daha da keskinleştirmektedir.

Rojhilat'ta ise, yeni cumhurbaşkanı Pekmezşyan'ın seçim sürecinde yaptığı Kürdistan güzellmelerini bir yana bırakarak, idam tezgahını Kürtler için çalıştırmaya devam etmesi, kısa seçim molasının ardından, İran devletinin geleneksel Kürt politikasına dönüşünün göstergesi oldu.

Kısacası halkımız, bölgenin gerici ve sömürgeci devletlerinin dört parçada da baskısına maruz kalıyor. Şüphesiz Türk devleti, Kürt halkına karşı, bu baskı rejimlerinin öncü kolu olarak sadece kendi devlet sınırları içerisinde değil, -şimdilik Rojhilat hariç- tüm parçalarda halkımızın ulusal özgürlük mücadelesini işgallerle ve katliamlarla bastırmayı, -biraz önce vurguladığımız gibi- beka sorunu olarak görmektedir. Bu yüzden, örneğin Esad'la geleceğini nasıl çizeceğinden bağımsız olarak Suriye, Türk devleti için hala bir 'iç mesele'dir. Aynı biçimde KDP'nin işbirlikçiliği marifetiyle Güney Kürdistan'ın büyük bir bölümünü, fiili olarak, idari ve askeri bölgesi haline getirmiş durumdadır. İstihbaratı ve paramiliter güçleriyle burada cirit atan Türk devletine ait SİHA'lar tarafından, Süleymaniye'de 2 Kürt kadın gazetecinin araçları içerisinde bombalanarak katledilmesi, bu tablonun en çıplak göstergesi oldu. Aynı tablo Rojava için de geçerlidir.

Bakur'da inkarcılık ve şovenizm tırmandırılıyor

Başur ve Rojava'da katliam politikalarını esas alan sömürgecilik, Bakur'da ise inkar politikalarına tekrar dönüşün pratiğini örgütüyor. Düşün baskınları, Kürtçe ezgiler eşliğinde çekilen halaylardan ötürü gerçekleştirilen tutuklamalar, yollarda belediyelerin yazdığı Kürtçe uyarı yazılarının silinmesi vb. saldırılar, Kürt diline ve kültürüne dönük gerici, ırkçı ve şovenist kampanyanın ürünü olarak geliştirildi. Bundan vazife çıkaran ırkçı grup ve gruplar batıdaki kentlerde Kürt işçilere, esnafa, depasmana giden Amedspor ve taraftarlarına dönük silahlı-sopalı linç saldırıları gerçekleştirdi.

Biliyoruz ki inkar, bu sömürgeci rejimin temel bir yapıtaşı olageldi. Bir asrı deviren 'Türkiye Cumhuriyeti' devlet tarihi, aynı

zamanda Kürdü inkar tarihidir. Kürt dili, kültürü, tarihi, kısacası varlığı karşısındaki tahammülsüzlük bir asır boyunca çeşitli vesilelerle sayısız kez hortladı, hortlatıldı. Çoğunlukla sömürgeciliğin tarihsel kodlarına kazınan ırkçılığın ürünü olarak tezahür etse de, bu son gerici kampanyanın, salt bu kodların değil, aynı zamanda güncel anti-Kürt stratejinin bir parçası ve ürünü olduğu su götürmez bir gerçekliktir.

Filistin Kürdistan, İntifada Serhildan!

Bir başka beka sorunu da yine Ortadoğu'da Filistin-İsrail savaşında karşımıza çıkmaktadır. Hamas lideri Haniye'nin İran'da bir suikast sonucu öldürülmesiyle kuşkusuz İsrail el yükseltti. Can kayıplarının 40 bine dayandığı işgal ve soykırım, dünyanın gözü önünde sürüyor. Hemen her gün İsrail saldırılarında Filistinli onlarca sivil yaşamını yitiriyor. Peki İsrail'i el yükseltmeye, üstelik suikastlerle, Ortadoğu'da önemli bir aktör ve bölgesel güç olan ezeli düşmanı İran'ı da, Hizbullah'ı da denkleme katmaya, Filistin halkına dönük işgalci savaşı bölgeye yaymaya sevkeden, onu bu kadar pervasız kılan nedir? Bu ancak; katliamlarını soykırıma vardırarak, sırtını ABD-NATO merkezli batı emperyalizmine dayayan İsrail şımarıklığı

üzerinden emperyalist kapitalizmin, onu 'yeniden paylaşım' sürecinin başlıca üslerinden biri olarak örgütlediği gerçeği ile açıklanabilir. Ki aynı şımarıklığın Zelensky ya da Erdoğan için de geçerli olduğu ve bu coğrafyaların da yeniden paylaşım üslerinden sayılabileceğini de buraya ekleyebiliriz. Emperyalist küreselleşmenin çok yönlü krizini ancak, halkların daha büyük yıkımına yol açacak yeni bir paylaşım savaşıyla aşabileceği güdüsü onu yerel savaşları bölgesel, bölgesel savaşları da küresel düzleme taşımaya yöneltiyor. Temmuz ayında Washington'da yapılan ve Ukrayna-Rusya savaşında NATO'yu Rusya'ya karşı daha dolaysız biçimde konumlandıran, Çin'i ilk kez bu düzeyde bir tehdit olarak tanımlayan, Almanya'da bir savaş komutanlığı kurulmasını kararlaştıran, tüm bunlardan ötürü de "savaş zirve-

si" biçiminde adlandırılan son NATO zirvesi bu gerçeğin somut bir yansımasıdır.

Kısacası ister İsrail-Filistin, ister Türk devleti-Kürdistan, isterse de Ukrayna-Rusya savaşı olsun, hiçbir emperyalist kapitalizmin bu yöneliminden tecrit ele alınamaz. Bu bölgesel gerçekler, dünyanın politik çehresindeki gelişmelerden bağımsız değerlendirilemez. Dolayısıyla, işgalci savaşların emperyalist gericiliğe nefes borusu olduğu, halkların direnişinin ise bu nefes borusunu tıkayarak onu kaçınılmaz sonuna daha da yaklaştırdığı bir an akıldan çıkarılmamalı, bu yüzden işgal ve soykırım saldırılarına karşı Kürdistan ve Filistin halklarının özgürlük direnişi yanında saf tutulmalıdır.

Havalar giderek soğuyacak ama hem Kürt halkına karşı faşist şeflik rejimi ve bölge gerici rejimleri cephesinden, hem Filistin halkına karşı soykırımcı İsrail cephesinden sömürgeci saldırılar karşısında ezilen halkların özgürlük cephesinde büyüyen direnişlerin ateşi, havayı sıcak tutmaya devam edecek gibi görünüyor. Bu direniş ocaklarını birleştirmek, ezilen halkların dayanışmasını büyütmek, bölgesel sömürgeciliğin işgal saldırılarına karşı bölgesel bir direniş hattını örmek günün elzem görevidir.

Di Rêya ku Serkan Tosun Vekirî da Komunîst Dimeşin

Aynur Ege Dicle

Em 11emîn salvegera nemirbûna ji şervanên MLKPê Serkan Tosunê ku di şerê li dijî çeteyên faşîst ên îslamparêziya politîk ên El Nûsra da şehîd ketîye da ne. Serkan Tosun piştî ku di 14ê Îlona 2013an da bû nemir, bû yekem şehîdê MLKPê yê şoreşa Rojava. MLKPê bi vê ra di têkoşîna şoreşa Rojava da hebûna komunîstan ji gelên Rojhilata Navîn, Kurdistan û Tirkîye ra îlan kir.

Cihgirtina MLKPê ya di şoreşa Rojava da, wekî ku şemûqa xeta welatparêziya sosyalîst e, şehadeta Serkan Tosun jî bû yek ji sembolên kûrbûyîna di vê xetê da. Nemirbûna Serkan Tosun, bû mînaka mecbûrbûna rêxistinkirina şoreşê, xwedî derketina li şoreşê, şer kirin û bedêldayîna ji bo wê. Serkan Tosun, qasî hebûna xwe, bi nemirîya xwe jî bû yek ji kesên ku senger bi senger şoreş mezin kir û bayê şoreşgeriyê wezand. Şehadeta Serkan Tosun teva alîyê MLKPê yê Kurdistanî, erk û berpirsiyartîya wê ya enternasyonal jî hîna zêdetir da xuyakirin.

Serkan Tosun li Stembolê dest bi jîyanê kir û li Rojava bi dawî kir. Ew di 1ê Adara 1985an da li gundê Omcali yê navçeya Gimgima girêdayî bajarê Mûşê diwelide. Malbata Tosun, malbateka Kurd û Elewî ye. Serkan hîna di emrê xwe yê zaroktî da dest bi karkertiyê dike. Hîna dema ku karkerekî ciwan e şoreşgeran û partiyê xwe MLKPê nas dike. Ji sala 2006an pê ve di taxa Gazîyê da mil dide xebata milîs a partiyê xwe. Di sala 2008an da êdî yek ji milîtanê rêxistinkirî yê vê xebatê ye. Dîsiplîn, kedkarî, xwe paş ve nekişandina di xebatên politîk û pevçûnan da, hevgirîya wî ya gotin-çalakî, zelalbûna şoreşger, weke taybetmendiyên ku wî karakterîze dikin derdikevin pêş. Ew adeta wekî çemeka ku bêdeng diherike ye. Bi hevrêyê xwe Yilmaz Selçukê ku li Qadên Parastina Medyayê di keliya amadekarîyên şer ên MLKPê da bû nemir ve di taxan da çalakîyên cureyî rêxistin dike. Di sala 2010an da kêfxweşî û rûmeta bûyîna endamê partiyê jîyan dike û di sala 2011an da derbasî xebatên binerd dibe. Di nava van xebatan da weke fermandarê mufreze û milîs erk û berpirsiyartiyên girîng dide ser milên xwe.

Hîna di temenê xwe yê ciwan da zilma faşîzmê nas dike. Ne terora dewleta faşîst, ne binçavî û ne jî zindanan bi şeweya herfa F nikare wî gavekê jî paş ve bixe. Bervajî ev hêrs û biryardariya wî ya têkoşînê xurtir dike. Di girtina erkên leşgerî yê politîk da gavekê pêş dikeve. Dema ku bi Yasemîn Çiftçiya ku yek ji sembolên dirûşmeya MLKPê ya êrîşkirina sînorên xwe bû, diçûn

çalakîyên xwe yê dawî hevrêya xwe Yasemîn Çiftçi şehîd dikeve, hevrê Serkan jî birîndar dibe. Rexmê ku nemirbûna hevrêya xwe di dilê wî da dibe sedema êşeka mezin jî, lê ev yek nabe sedem ku ew gavekê jî paşve bavêje, bişewişe an jî bikeve rewşeka dudilî. Serkan Tosun, di sala 2013an da ji bo tevlibûna şoreşa Rojava dihê erkdarkirin. Ji ber vê gelekî kêfxweş û şanaz dibe. Asoya wî fireh, hedefên xwe mezin in. Dema ku ew diçe Rojava ji hevrêyên xwe re dibêje “Ez ê di şerê bajar da bibim pîspor û dîsa vegerim peytaxta pevçûnê û çalakîya ku hevrê Ozgur xeyal dikir pêk bînim.”

Serkan Tosun, di nav yekem komên ku partiyê xwe jo bo parastina şoreşa Rojava erkdar kirîye da cih digire. Dema ku tevli şoreşa Rojava dibe, ji xwe ra navê hevrêyê xwe Yilmaz Selçuk hildibêjêre. Şeva 13ê Îlonê li Serê Kanîyê noxteya ku ew lê dimînin ji alîyê çeteyên El Nûsra ya ku bi dewleta Tirk a mêtîngehkar ve di nava hevkarîyê da bûn hate dorpeçkirin. Dema ku dorpeçkirina noxteyê destpê kir, sîleh, hejmara şervanan û hemû amûrên şer bi awayekî ku nikare bihê berawird kirin newekhev bû. Ev rewş dîsa berxwedana ew şervan û lêhengên mutewazî ku şoreşa Rojava diparastin ra nabe asteng. Dema ku şer berdewam dike, hevrê Serkan di alîyekî da gule direşîne ser dijmin, di alîyê din da jî hewl dide ku hevrêyê xwe yê sengeran ku destê wî girtiye bigihêne mala ku li parastin bikin. Berxwedan ode bi ode heta şev berdewam dike. Dema ku saet dibe 4 hevrê Serkan Tosun şehîd dikeve. Navê hevrê Serkan, dibe nîşaneyê şênber a hebûna partiyê xwe ya di şoreşa Rojava da û ji bo hevrêyên xwe dibe sonda mezin kirina şer.

Hevrêyên wî bi rakirina navê wî, bilindkirina ala wî ya şoreşê berdewam dikin. Navê wî, dihê dayîn Tabûra Şehîd Serkan ku tê da ji bo şoreşa Tirkîye û Kurdistanê şervan û fermandar dihên perwedekirin. Tabûra Şehîd Serkan ligel Kurdistan/ Tirkîye, dizivire ocaxê şoreşê ku tê da ji bo şoreşa cîhanê jî bi dehan fermandar û şervan dihên perwerdekirin. Gelek civîn û konferansên ku li Bakurê Kurdistanê dihên rêxistinkirin nezirî Serkan Tosun dihên kirin. Ew dibe îlhama helbest û stranên. Heyameka ku çav, guh, mêjiya herkesî li ser Şoreşa Rojavayê ye, heyameka ku dilê milyonan bi şoreşê re davêje ye. Welatparêzên sosyalîst, şoreşger û welatparêz bi kelecânî geşedanîyên şoreşa ku li parçeyê Rojavayê Kurdistanê dişopînin. Serkan Tosunê ku di nava ev pevçûnên dijwar da li Serê Kanîyê şehîd dikeve, dibe îlhama helbest û stranên Bayram Namazê ku

di wê heyamê da di zindana Edirneyê da dîlgirtî ye. Bayram Namaz piştî demeka kin ku wê helbestê dinivîse, digihêje azadîya xwe ya fizîkî û berê xwe dide şoreşa Rojava. Navê Serkan Tosun, di helbest û stranên fermandarê nemiran ên Bayram Namaz da careka din dihê nexişandin dîrokê.

...
 Rojava welatê me ye
 Rêya wî jî rêya me ye (Şoreşa wê ya me ye)
 Ka dest bidin hevalno
 Wa azadî li ber me ye
 Serkan çû Serêkanî (Mazlum çû Serêkanî)
 Li wir kete dîlanê
 Ala şoreş bilind kir (Ala partî bilind kir)
 Dengê xwe da cîhanê (Peyvîra xwe cihani)...
 Ên ku li du xeyalên xwe diçin hêvîyên xwe dizivîrînin rastîyê. Serkan Tosun û hevrêyên xwe yê di şopa wî da dimeşin; welatparêzên sosyalîst, komunîst ji bo pêkanîna hêvîyên xwe, li her qadê têkoşîna Kurdistanê Sosyalîst a Azad û têkoşîna şoreşa yekbûyî mezin dikin.

Em nivîsê; bi sozên ku hatine dayîn dîrokê yê di daxuyanîya Komîteya Navendî ya MLKPê ya ku piştî şehadeta Serkan Tosun hatîye dayîn bixêdînin: “MLKPê ya ku partiyê şoreşgerên nezirkirî ne, weke mûfrezeyê pêşeng û rêxistinkirî yê çîna karkeran, şerê Yilmaz Selçukan, Yasemîn Çiftçiyan û Serkan Tosunan hîna mezintir dike. Ji bo amadekirina serkeftina şoreşê hemû hêz û behremendiyên xwe seferber dike. MLKPê dê layiqî hevrêyên xwe yê şehîd û tevahî şehîdên şoreşê bibe.”

Sosyalizm, Kürdistan ve Sosyalist Yurtseverlik

Sibel Arın

"Sosyalizmin amacı yalnızca insanlığın küçücük devletlere bölünmesine ve ulusların herhangi bir şekilde tecrit edilmesine son vermek değildir. Amaç yalnızca ulusları birbirine yaklaştırmak değildir, onları bütünleştirmektir."

Ulusları yakınlaştırmak değil, ulusları bütünleştirmek derken Lenin, egemen ulusun ezilen ulusu yutmasından değil, ulus ve ulus devleti ortaya çıkaran toplumsal maddi koşulları ortadan kaldırmaktan bahseder.

Peki bu bütünleşme nasıl sağlanabilir?

"Nasıl ki, insanlık, sınıfların ortadan kalktığı döneme ancak ezilen sınıfın diktatörlüğünün sürdüğü bir geçiş dönemini aşarak ulaşabilirse, ulusların kaçınılmaz olan bütünleşmesine de, ancak bütün ezilen ulusların kurtulduğu, yani ezen ulustan ayrılma özgürlüğüne kavuştuğu bir geçiş dönemini aşarak varabilir" (Lenin, Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı Üzerine Bir Tartışmanın Özeti, Ekim 1916)

Ulusal özgürlük mücadelesi ve toplumsal özgürlük mücadelesinin ardışık süreçler olarak değil bütünleşik bir süreçler toplamı olarak ele alan Marksist Leninist Komünistler kuruluşlarından itibaren Kürt ulusal mücadelesi ile Leninist bir ilişki kurmuşlardır. Marksist Leninist Komünistler için Türk devletinin sömürgeci karakteri ve Kürdistan'ın sömürge gerçekliği açık ve nettir. İki ülke, iki ulus ve ezen ve ezilen ulus proletaryası bağlamında ideolojik, politik öncülük ve önderlik görevlerini realize etmişler ve örgütlenme planlarını bu gerçeklik üzerine inşaa etmeyi devrimci görevleri saymışlardır. 30 yıllık tarihleri boyunca somut durumun somut koşulları içinde değerlendirme ve ortaya çıkan yeni olgularla programatik ve politik olarak kendilerini tahkim etme hattını esas almışlardır.

1994 yılında Birlik Kongre Belgeleri'nde *"...Bugün için devrimimizin kalbi Kuzey Kürdistan'da atıyor. Ulusal kurtuluşçu devrim, devrimin eşitsiz gelişiminin yarattığı büyük zorluklarla boğuşuyor ve ciddi biçimde yenilgi tehlikesiyle de karşı karşıya. Proletaryanın görünen kayıtsızlığı, devrimci gelişmenin çözümünü komünistlerin gündemine koyduğu en önemli sorunu oluşturuyor"* tespitinde bulunulmuş, stratejinin merkezine 'batıda ikinci cepheyi açmak' konulmuştur. Aynı zamanda Kürdistan'da devam eden devrimin içinde yer almanın örgütsel modeli ve politik içeriği belirlenmiş ve bu, Kürdistan Seksiyonu ve Örgütlenme Planı'nda somutlanmıştır.

2. Kongre sürecine doğru ilerlerken öncü, *"Kuzey Kürdistan'da, Türkiye'deki şehir örgütlenme modellerine benzer yapılanmalarla hareket ediliyor olması, darbelerin sonuçlarını ağırlaştırdı. Gelişme imkânlarının çok yüksek olduğu X kentinde, düşman Partimize, biraz*

abartarak nitelersek stratejik bir darbe vurmayı başardı. Tüm bu ana unsurlar ışığında konuşursak, geride kalan dönemde, düşmanın kolayca uzanamayacağı kalıcı parti örgütlenmeleri yaratma, bunları kendine yeter hale getirme, müfreze ve milis konusunda adımlar atma, örgütlenme düzeyi ve çapımızı belirgin bir biçimde geliştirme konularında yolu açtık, üzerinde yükseleceğimiz bir zemin yarattık" pozisyonundadır.

3. Kongreye doğru gelirken Marksist Leninist Komünistler süreçlerini eleştirel bir zeminde gözden geçirirler. Kürdistan'da sosyalist çizginin eylemi inşasındaki kendiliğindenliğe dikkat çekerler. Programatik değişikliklere giderler. Türkiye ve Kürdistan Partisi olma iddiası belirginleştirilir. 4 parça Kürdistan'da politik çalışma yürütme iddiası görünür hale gelir. Ayrılma ve birleşme hakkı tanımlanır.

3. Kongre sonrası dönemde Bakur Kürdistan'daki politik-örgütsel çalışma sıçramalı bir gelişme kaydeder. İdeolojik zemin güçlenir. Kürdistan'da sömürgecilik karşı ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinin politik görünümü güçlenir. Sosyalist Yurtseverlik çizgisi belirginleşmeye başlar.

Kürdistan'ı Kürdistan koşullarında analiz etmek, gelişmenin yönüne bağlı olarak yeni perspektifler oluşturmak üzere Kuzey Kürdistan 1. Konferansı gerçekleştirilir. Konferans "Partimiz için tarihi bir dönemeç" olarak duyurulur halklarımıza. Kürt işçi ve emekçilerinin öncü müfrezesinin sesi daha bir gür çıkmaya başlar. Politik kampanyalar örgütlenir, yeni mücadele araç ve biçimleri geliştirilir. Kürt ulusuna yönelik inkar ve imha politikasına karşı mücadelede özgüçler harekete geçirilir. Kentlerde milis, müfreze örgütlenmelerine girilir. Kürdistan politik yayını çıkarılır. Kendi dilinden konuşma, düşünme ve harekete geçmekte önemli bir rol oynar. Özgün kadın kitle çalışmasının perspektif ve araçları örgütlenir.

4. Kongre Kürdistan perspektifinde tam bir dönemeç olur. Parti'nin kendisini "Türkiye ve Kuzey Kürdistan" düzleminin ötesinde "Türkiye ve Kürdistan" sahasının öncü komünist müfrezesi olarak tanımlaması, politik ve örgütsel varlığını bu zaviyeden inşa etmesi sosyalist yurtseverliği, Parti'nin ayırt edici çizgilerinden biri haline getirir. Bu perspektif ışığında Rojava devrimi içinde yer alır. Dêrsim dağlarına gerilla birliği çıkarır. Serhat'tan Karadeniz'e doğru açılmanın imkânlarını zorlar.

Marksist Leninist Komünistlerin 5.6. ve 7. Kongreleri ulaşılmış bu düzeyi geliştirme çizgisinin eylemli inşasında, derinleşmenin sorun ve ihtiyaçlarına yoğunlaşır. Perspektif ve pratikte bu yeni insanın şüphesiz bedelleri ağır olur. Onlarca komünist savaşçı Kürdistan'da sömürgecilik def etmek ve Özgür Kürdistan mücadelesinde şehit düşer, yaralanır,

gazi olur. Kanları bu toprağa karışır. Koçgiri, Zilan, Dêrsim, Mahabad, Maraş, Enfal, Qamişlo'da şehit düşenlerle başka türde bir organik bütünleşme yaşanır. Bilinçte ve eylemde yeni bir düzeydir bu. Komünistler için artık bütün anlamlarıyla bir Kürdistan ülkesi vardır. Sadece işçi değil Kürt işçi, sadece kadın değil Kürt kadın vardır. Sömürgeci boyunduruk tasfiye edilmeye ve eşitlik sağlanıncaya kadar Kürt kimliği ideolojik ve politik bir muhtevaya sahiptir. Yani mesele salt bir kimlik meselesi değildir. Kürt varlığı mücadelesi "kimlik siyaseti" değildir. Yok etmeye ve yok saymaya karşı var olma mücadelesidir. Anti sömürgeci duruş ve ezilen ulusun proletaryası adına konumlanmanın mihenk taşıdır.

Sosyalist yurtseverlik, Kürdistan'da cinsel ulusal ve sınıfsal mücadelenin kesişimi, bu varlık halinin politik, pratik, sosyolojik ve psikolojik hattıdır. Ve hiç kuşkusuz bütün bu söylemin kuvveden fiile geçeceği yer günlük politik mücadeledir. Söz-eylem-örgütlenme birbirini tamamlamalıdır. Örgütsel büyümenin yolu da buradan geçer. Günlük politik mücadele elbette ki örgütsel kuvvet gerektirir. Ama zaten başka bir yerde değil, politik mücadelenin göbeğinden örgütsel kuvvet inşa edilebilir.

Emperyalist küreselleşme koşullarında ulusal özgürlük mücadelesi, her geçen gün toplumsal kurtuluş mücadelesine daha fazla yakınlaşmaktadır. Somut olarak Bakur Kürdistan'ında kapitalizmin gelişmişlik düzeyine bağlı olarak sınıf mücadelesi ya da ulusal özgürlük mücadelesi içinde emekçi sınıfların nicelik ve niteliği belirginleşmektedir. Sosyalist yurtseverliğin maddi zemini her zamankinden daha gelişkindir. Aslında zaman da, zemin de sosyalist yurtseverlerindir. Bulunduğu her alanda halkımızın teveccühünü kazanmış bir kuvvetimizin varlığı en temel dayanağımızdır. Kuvvet dizilimimizi daha özgüvenli, atak ve cesur hareket edecek tarzda konumlandırdığımızda muhakkak bunun karşılığı alınacaktır.

Di sala 30'emîn a têkoşînê de

AZADI Yênî û Serperwerî

KARKERÊN HEMÛ WELATAN
Û GELÊN BINDEST YEK BIN!

